

ring om at gjøre det gjældende heri Thinget under Finantsudvalget, en heel Række af offentlige Klagemaal, førte mod den saakaldte Varedepots Administration; det er meget indtrængende Klagemaal, og jeg skal heller ikke forsømme, naar Sagen kommer til 2den Behandling, at gjøre Mit for at faae denne Sag sat under alvorlig Overveielse. Jeg skulde ønske, at Krigsministeren kunde møde mig med den Erklæring, at der allerede fra Ministeriets Side i den Henseende var gjort de alvorligste Skridt. Det eneste alvorlige Skridt, som jeg tror der kan gjøres, det er, at opløse en Administration, som næppe i Fredstid er nødvendig, og som kan, om det er nødvendigt, sammensættes uden Banskælighed, og som har — om der iøvrigt kun er Stik af Sandhed i hvad der er sagt i de nævnte Klagemaal — ikke været heldig, jeg siger ikke uredelig, men ikke heldig i sin Bestyrelse; Usherød Klædefabrik har jeg her omtalt fra en anden Side, og som en Gjenstand, der har en meget stor finantsiel Betydning. Vi havde i forrige Aar i vor Forsamling, og jeg beklager, at han ikke er her endnu, et Medlem, som tillige var Bestyrer af Fængselsvæsenet, og han klagede over, deels her i Rigsdagen og deels i de Udvalg, som i den Henseende confererede med Krigsministeren over, at der laae 20,000 Alen Klæde, som han ikke vidste, hvorledes han skulde afhænde uden Tab, fordi Krigsministeriet ikke kunde tage dets hele Fornødenhed ved Fængselsfabrikken, som er en nødtvungen Fabrik, paa Grund af, at Krigsministeriet havde en særdeles Forkjærlighed for hiin anden private Fabrik, der ikke behøvedes længere. Spørgsmaalet har været til en Commissions Undersøgelse. Udbyttet af denne Commission kjende vi ikke, men jeg vil sige forud for min Person, at, hvilket Udbyttet saa end skulde være, saa voterer jeg Fabrikken bort, jeg foreslaaer i sin Tid ikke at bevilge en eneste Skilling til den; thi den er overflødig i hvad man end siger (Hør!).

Jeg skal nu forlade Krigsministeriet og vende mig til Marineministeriet. Den

Bebredelse, jeg vil gjøre Marineministeren, den maa gjerne Krigsministeren optage; thi den kan ogsaa gjælde ham (Latter). Jeg vil, med al den Agtelse, jeg har for begge Ministre og navnlig for den Minister, jeg nu henvender mig til gjennem Formanden, bebreide ham, at han benytter et Overgangsfinantstlovsforslag, hvor vi ere i Tvivlsmaal om, hvad vi bevilge, idet vi bevilge de 3 Femtedele, at han, siger jeg, benytter denne Overtgangstid til at kræve en, om jeg ikke skal kalde den opfruet, saa dog idetmindste høi Bevilling, en Bevilling, som vi forrige Aar med saa megen Alvor søgte at nedbringe, og een af de Grunde, som har bragt mig til at være meget ivrig og meget paastaaende paa at see at bringe denne Sag strax til offentlig Behandling, er den, her at bringe i Erindring, hvormeget man forrige Aar bekyldte Finantsudvalget for at have traadt Marineministeren for nær i de Indskrænkninger, man dengang gjorde, skjøndt det senere er erkjendt af Alle, at Thinget var i sin fuldkomne Ret til at gjøre dette. Jeg kjender, hvad der foregik i denne Administration, bedre end de, som have repræsenteret den; thi det blev udtaalt ved vore sidste Forhandlinger her i Rigsdagen. Jeg bebreider Ingen, at han faaer en vis eenfaldig Kjærlighed for sin Bestyrelsesgreen; men jeg fristes til at bebreide det samlede Statsministerium, at det tvinger os til formeget at være dem, der skulde gjøre Modstand i Forhold af denne Art, hvor det allerede er klart af de sidst foresaldne Forhandlinger, at der vil komme Modstand her i Rigsdagen. — Jeg vil ikke gaae ind paa de enkelte Punkter; Marineministeren veed bedre end jeg, at min Bemærkning gjælder hovedsagelig hans store Fordring til Materiales Anskaffelse, som omfatter en betydelig Sum, om jeg mindes ret, af omtrent $\frac{1}{2}$ Million. Dersom jeg ikke frygtede for at trætte Thinget, skulde jeg endnu berøre en anden Sag; men maafee gjør jeg bedre i at afbryde nu og høre, hvad Andre kunne have at sige, og navnlig maafee de ærede Ministre, til hvilke jeg har været at henvende mig.